

A viceházmesterné négyéves kislányát először vitte moziba egyik lakó házaspár.

Az okos kislány kíváncsiskodik, kérdezősködik. Minden érdekl.

– Ki az a bácsi? – kérdezi egyik szereplőre, aki éppen akkor lép ki hatalmas gépkocsijából.

– Az annak a néninek a férje, akivel már többször láttad őket együtt – magyarázzák neki.

– Hát akkor miért nem verekszenek? – kérdezi tárgya nyitott, csodálkozó szemmel.

-i.

1933. november 22., szerda, 8. old.

Pesti utca

Minden viszonylagos. Nincs általános értékelés. Ki-kivel azzal foglalkozik, azt veszi észre, ami szívügye, ami legjobban érdekli. Nők egymás ruháit, bundáit látják meg először az utcán, kisgyerekek a játékot, melyet maguknak szeretnének, cselédlányok a szomszéd cselédlányt figyelik éles szemmel, gépkocsivezetők a többi gépkocsivezetőt, nyugdíjas öregurak a sétatéren hasonló korú társukról igyekeznek mindent kifürkészni.

Hallottuk az utcán, amint egy toprongyos ember irigykedve mondta feleségének:

– Nézd csak, mennyi kenyérhéjat visz a tulsó járdán az az ember.

Észrevette. Megirigyelte a kenyérhéjat.

Mi is odapillantottunk. Csakugyan, hatalmas batyu kenyérhéj volt. A lyukas szövetből több helyt kikandikált a száraz kenyérhéj. Ha nem figyelmeztetnek rá, bizony megtörténik, hogy mi észre se vesszük.

•

A Kamaraszínházban történt egyik angol előadáson.

Két nő beült a földszinti zártszékbe, s várta a darab kezdetét.

A függönyt felhúzták, a színészek játszani kezdtek.

A két nő egymásra bámult. Nyugtalanul tekintgetett jobbra-balra. Egy árva kukkot se értettek az egészről. Mi ez? Mi történik itt? Hol vannak? Milyen nyelvet beszélnek ezek?

Felvonás után elképedve mentek a pénztárhoz, visszakövetelték a pénzüket. Vidékről jöttek fel egy napra, s a meghitt, otthonias nevű Kamaraszínházba váltottak jegyet. Az, hogy ott idegen nyelvű előadást fognak hallani, álmukban se jutott eszükbe. Kénytelenek voltak végighallgatni az egész előadást.

Kimenet aztán dohogva mondták, hogy ezentúl, még mielőtt feljönnének Budapestre, előbb megtanulnak angolul.

-i.

1933. december 1., péntek, 5. old.

Pesti utca

Az anya külföldről jött. Messze Indiából. Magyar embernek lett ott a felesége. A kislányuk mindössze néhány hónapos volt, amikor a nagy útra indultak vele. Azóta négy év múlt el. A kislányt magyar dajka dajkálta, magyar nótával. Az idegen ajkú édesanya kislánya ízesen, szépen megtanult magyarul beszélni, kislány szokás szerint selypítve. Más nyelven egy árva kukkot se tudott. Az édesanyjának, ha gyerekével társalogni akart, szintén meg kellett tanulnia magyarul. Jó tanítómestere volt a kislánya. Az anya hamarosan kitűnően megtanulta a számára most már nélkülözhetlenné vált magyar nyelvet. De valami furcsa dolog történt: megtanult magyarul, csak-hogy szakasztott úgy selypített, mint a kislánya. Átvette a gyermek hibás hangképzését. Vajon leszokik-e majd ő is a selypítésről, mint általában a gyerekek?

Mulatságos kérdés a nyelvészek számára.